

[Statsministeren.]

citat. Det siger jeg tak for, og det havde jeg også ventet af ham, for jeg kender jo godt hr. Maigaard. Han sagde, at det var en dårlig pædagogik. Jeg ville sige, det er værre endnu: hvis man følger det citat, er det ikke bare dårlig pædagogik, men det er uantageligt misbrug af en lærerstilling, og det er det, vi taler om her.

Når jeg siger, at jeg kender hr. Maigaard, må jeg måske have lov til at anføre — og det er sådan lidt mere personligt — at det er jo ingen hemmelighed, at hr. Maigaard har været ansat ved det seminarium, som jeg havde den ære at være leder af. Jeg var i 18 år leder af et privat seminarium, og hvis man skulle sige noget om det seminariums grundholdning, kunne man i hvert fald nok have lov at sige, at den var ikke og er ikke marxistisk. Ved det seminarium var hr. Maigaard i en årrække ansat, og jeg har vist lov at sige ansat af mig, uden at det havde nogen som helst betydning i den sammenhæng, at jeg tydeligt kendte hans politiske indstilling, som han ikke havde lagt nogen skjul på. Jeg synes i grunden, at dette — undskyld det lidt personlige, men vi kan nok tåle det begge to — er typisk for en dansk rimelig facon. Den danske rimelige facon, for det første, at der findes private skoler, og at der altså er et privat seminarium, som har et bestemt præg, men at der netop her er plads til lærere, som ikke lægger skjul på, at de har en helt anden opfattelse end det præg, som den skole eller det seminarium ønsker at have. Jeg synes, det bør være sådan, og jeg synes, det er godt, det er sådan. Det belyser vel også lidt det, vi siger her: at man må have lov til at have sin opfattelse, selvfølgelig, men man må være loyal mod det sted, hvor man er, mod de børn, som man får betroet, hvis det er folkeskolen, mod det arbejde, man har, hvor det ellers er, især hvor det er på et monopolagtigt område.

Til hr. Lindholt vil jeg gerne sige, at i noget af det, som han førte frem, forekom det mig, at han kom nær ved, at en ensidig

marxistisk agitation ikke skulle være tilladt — altså uden for skolen. For når man nævner billeder og tegninger, f. eks. fra Land og Folk eller fra andre dagblade eller andre publikationer, så må jeg sige, at det skal der være plads til i Danmark. Det må da være rigtigt, at de danske borgere, der vil føre en sådan agitation — så kan man mene om dem, hvad man vil — skal have lov til det. Det er da frit, og det skal ikke være anderledes. Nej, vi skal nøje afgrænse, at det, vi taler om her, hvis der skal være mening i det, er misbrug af éns stilling, det er, hvis man misbruger sin stilling i radio eller fjernsyn eller på et bibliotek eller i en skole til at fremme sine egne synspunkter på en måde, der ikke er forenelig med stillingens krav. Vi har i Danmark foreningsfrihed, trykkefrihed og talefrihed — grundlovens §§ 77 og 78 — og jeg mener, at det er en stor, stor værdi. Kender man lidt til forholdene i andre lande, vil man også vide, at det skal man ikke tale letsindigt om; det er en stor værdi, vi har, som ikke skal ødelægges, ikke af nogen heksejagt, men heller ikke naturligvis ved, at nogle fanatikere misbruger deres stilling i skole, i radio, i tv, eller hvor det nu er.

Fru Ritt Bjerregaard ville skyde venstre i skoene, at vi går ind for forfølgelse af anderledes tænkende. Hun gjorde det antydningssvis, men det var tydeligt nok. Hr. Poulsgaard ville på den anden side skyde os i skoene, at vi ikke tør tage til genmæle imod det, han kaldte de venstreorienterede. Jeg vil gerne afvise begge antydninger.

Hvis jeg så måtte komme med et lille sidetema — man kunne jo næsten ikke undgå at sige noget til SF's talere, for de havde jo 3 energiske talere heroppe den ene gang efter den anden — så lagde jeg mærke til, at hr. Poul Dam talte om de pseudomarxistiske lærere. Jeg kunne i grunden godt lide at vide, hvad de pseudomarxistiske lærere er for nogen, om det er sådan nogen som hr. Maigaard, eller hvem han tænker på. Han talte lidt senere om de patentmarxistiske pædagoger, som ikke aner, hvad frihed er — det kan nu ikke være hr. Maigaard — men